

JULIE KAGAWA

ZIEL

van het

ZWAARD

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Soul of the Sword*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Ltd.
Bewerking: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Ltd.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0368 9
ISBN 978 94 027 5846 7 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Geboorte van een godendoder

Duizend jaar geleden

Zijn keel was rauw van het schreeuwen van gebeden in de wind. De storm joeg om hem heen, ronselde de kliffen en liet het zeewater hoog tegen de rotsen spatten. De nacht was inktzwart, zijn doorweekte kleren waren ijskoud, en hij kon zichzelf nauwelijks horen boven het geroei van de wind en het brullen van de zee. Toch bleef hij bidden, de rol in zijn bevende handen geklemd, de lantaarn wild flakkerend aan zijn voeten. Zijn zicht werd vervaagd door zoute mist en tranen, maar zijn stem haperde geen moment terwijl hij iedere regel die op het gekreukte perkament stond, schreeuwde alsof hij de goden uitdaagde.

Hij liet de wind het laatste gebed van zijn lippen rukken en over de oceaan smijten, en toen zakte hij op zijn knieën op de stenen. Happend naar adem boog hij zijn hoofd, zijn armen slap langs zijn lichaam, de geopende rol klapperend in zijn hand.

Een aantal wanhopige, bonzende hartslagen lang zat hij daar in zijn eentje geknield. De storm joeg jammerend om hem heen, grijpend en uithalend met schuimige klauwen. Zijn wonden, opgelopen bij een gevecht met een demonenhorde op weg naar deze plek, deden pijn. Bloed sijpelde over zijn borst en zijn armen, en over de rol, zodat het perkament roze kleurde.

Een eind verderop roerde de oceaan zich. Golven rezen en rolden, en het water kwam omhoog, alsof er vlak onder de oppervlakte iets monsterlijks bewoog.

Onder het gebrul van een god, in een explosie van water, rees een enorme donkere gedaante op uit de diepte die zich ontrolde in de nacht.

Bliksemflitsen verlichtten enorme hoorns, scherpe tanden en schitterende schubben in de kleur van het getij. Een rij stekels liep over de rug van het wezen, en snorharen zo lang als een schip kronkelden en wapperden in de wind terwijl de grote draak zich verhief in de lucht, reikend tot in de wolken. Een paar ogen als gloeiende manen tuurden omlaag naar de piepkleine menselijke gedaante, en een perfecte regenboogkleurige parel glom als een ster midden op het voorhoofd. Met de donderende stem van een naderende tsunami sprak de Kami: ‘Wie roept mij op?’

De man klemde zijn kaken op elkaar en keek omhoog. Zijn hart beefde in het besef dat hij de Voorbode van Verandering eigenlijk niet zo brutaal mocht aanstaren, maar de wanhoop en de haat diep in zijn ziel verdrukten iedere andere emotie. Hij slikte de pijn weg uit een keel die rauw was van het schreeuwen en verhief zijn stem.

‘Ik ben Kage Hirotaka, de zoon van Kage Shigetomo, en ik ben de sterveling die een beroep doet op de macht van het gebed van de draak.’ Zijn iele, schorre stem vervaagde in de wind, maar het enorme wezen hield zijn kop schuin en luisterde. De onmenselijke blik van het monster, waarin de wijsheid van de eeuwigheid lag, ontmoette die van de man, en plotseling had hij het gevoel dat hij in een bodemloze put viel.

De samoerai legde zijn handen voor zich op de grond en boog tot zijn voorhoofd de ruwe stenen raakte. Hij voelde de blik van de draak op zijn rug branden. ‘Grote Kami,’ fluisterde hij, ‘volgens mijn recht als roldrager vraag ik u in deze nacht, het duizendste jaar nadat Kage Hanako haar wens op de rol heeft uitgesproken, nederig om mijn hartenwens te vervullen.’

‘Opnieuw doet een Kage een beroep op mij.’ De diepe, rommelende stem klonk geamuseerd noch verbaasd. ‘Opnieuw speelt de Schaduwclan met het duister. Opnieuw houden ze het lot van het rijk in hun handen. Het zij zo.’ Bliksem flitste en donderklappen lieten de wolken beven, maar de stem van de grote draak steeg boven alles uit. ‘Kage Hirotaka, zoon van Kage Shigetomo, drager van de Drakenrol, wat is je hartenwens? Welke wens wil je vervuld zien?’

‘Wraak.’

Het woord was nauwelijks hoorbaar, maar de lucht leek te verstillen toen hij het uitsprak. ‘Mijn familie is gedood door een demon,’ ging de strijder verder, terwijl hij zich langzaam oprichtte. ‘Hij heeft iedereen afgeslacht. Mijn mannen en mijn dienaren lagen door het hele huis verspreid. Mijn vrouw... Mijn kinderen... De demon liet niet eens iets achter wat ik kon begraven.’ Hij sloot zijn ogen, bevend van verdriet en woede. ‘Ik kon ze niet redden,’ fluisterde hij. ‘Ik kwam thuis en trof een bloedbad aan.’

De kille, onverschillige toeschouwer zei niets. De hand van de strijder kroop naar het zwaard aan zijn riem, en zijn vingers krulden zich om de schede. ‘Ik wil de demon niet doden,’ bracht hij uit, zijn stem verstikt van haat. ‘Niet door een simpele wens. Ik zal het monster zélf doden, mijn zwaard in zijn zwarte hart drijven om mijn clan te wreken, mijn familie, mijn vrouw.’ Zijn stem haperde, en de knokkels van de hand die hij om zijn zwaard klemde, werden wit. ‘Maar wanneer hij sterft, wil ik niet dat zijn geest terugkeert naar Jigoku. Ik wil dat hij hier, in dit rijk, gevangen blijft. Dat hij pijn kent, woede en machteloosheid. Dat hij begrijpt dat er geen bevrijding is, geen mogelijkheid om terug te keren als demon.’ De strijder ontblootte zijn tanden. ‘Ik wil dat hij lijdt. Tot in de eeuwigheid. Dat is mijn wens.’

Ver boven zijn hoofd tuurde de grote Kami omlaag door de storm. Bliksem ketste schitterend af op zijn blauw-zwarte schubben. ‘Eenmaal uitgesproken,’ dreunde hij, zijn stem ongeïnteresseerd als altijd, ‘kan de wens niet meer worden ingetrokken.’ Hij hield zijn kop scheef, en zijn eindeloos lange snorharen wapperden in de wind. ‘Weet je zeker dat dit je hartenwens is, sterveling?’

‘Ja.’

Het donderde luid aan de hemel, en de wind zwol aan en geselde de strijder en de rotsen. De draak leek te vervagen, tot alleen zijn ogen en de schitterende edelsteen nog door het donker schenen. Toen verdwenen ook die in het zwart, terwijl de wolken steeds sneller wervelden, tot het leek alsof de hemel in een grote draaikolk was veranderd.

Een verblindende bliksemschicht trof het midden van de rots, slechts een paar meter van de plek waar de strijder geknield zat. De samoerai kromp ineen en beschermde zijn gezicht tegen de stenen scherven die alle kanten op vlogen en zijn vlees opensneden waar ze hem raakten. Toen het felle licht wegebde, keek hij op en hij kneep zijn ogen pijnlijk samen, terwijl het bloed en het water van zijn voorhoofd omlaag stroomden. Even kon hij slechts een smalle schittering onderscheiden in het donker. Toen werden zijn ogen groot en staarde hij vol ontzag naar datgene wat de bliksemschicht achter had gelaten.

Een zwaard stond rechtop in een rokende krater, de punt in de rots geramd, de kling glimmend in het donker. Een bijna hongerige kracht straalde pulserend van het zwaard, alsof het leefde.

De samoerai van de Kage vergat zijn pijn, kwam overeind en liep op trillende benen naar het wapen, dat zwakjes gloeide in het donker, alsof het werd gevoed door zijn eigen innerlijke licht.

‘Het is volbracht.’ De galmende aankondiging bevatte de onontkoombaarheid van de dood, van een zwaard dat het leven uit een lichaam sneed. Hoewel het machtige serpent alweer bijna was vervaagd tot een legende, echode zijn stem door de storm. ‘Laat het bekend zijn dat de wens van dit tijdperk is uitgesproken, en dat de wind van Verandering zijn pad heeft verlegd. Het is geen sterveling toegestaan om in de komende duizend jaar een beroep te doen op de macht van de rol. Als dit rijk al overleeft wat het te wachten staat.’

‘Wacht! Grote Kami, hoe moet ik het noemen?’ De strijder stak zijn hand uit en raakte het heft van het zwaard aan, waarop een trilling door zijn arm trok. ‘Heeft het een naam?’

Hij voelde dat de draak uit de wereld weggleed als een aal die door het net glipt, terug naar zijn koninkrijk diep onder de golven. Een laatste zware donderklap galmde over de zee, en op de echo van de wind hoorde hij het laatste woord dat de Kami sprak.

‘Kamigoroshi.’

Kage Hirotaka stond in zijn eentje op het kale stuk rots, terwijl de

wind en de mist van de zee nog om hem heen joegen, en hij voelde een woeste grijs op zijn gezicht verschijnen.

Kamigoroshi.

Godendoder.

HOOFDSTUK 2

De demon van de Kage

Yumeko

Er viel een stilte toen meester Jiro klaar was met zijn verhaal.

‘Die demon,’ zei ik, terwijl de priester een houten pijp pakte die naast de vuurkuil lag. ‘De demon die Hirotaka’s familie heeft gedood. Was dat...?’

Meester Jiro knikte en stak het uiteinde van de pijp in zijn mond. ‘Hakaimono.’

Ik huiverde, en de anderen rond het kampvuur keken ernstig. We hadden een schuilplek gezocht naast een kabbelend beekje, omringd door ruige dennen en torenhoge sequoiabomen. De lucht was fris, bijna kil, aangezien we nog dicht bij de bergen waren die langs de grens van het Luchtdistrict liepen. De zomer liep op zijn eind, en de dagen werden koeler naarmate de herfst dichterbij kwam.

Okame zat met zijn rug tegen een met mos begroeide sequoia. Het licht van het vuur spoelde over hem heen en accentueerde zijn slanke, slungelige gedaante, het roodbruine haar dat hij in een paardenstaart droeg en zijn smalle gezicht, dat ongebruikelijk grimmig stond. De normaal gesproken zo vrolijke, brutale ronin deed er het zwijgen toe en staarde met donkere ogen voor zich uit.

‘Dus Kamigoroshi is door de wens van de draak in het leven geroepen,’ zei Taiyo Daisuke peinzend. De edelman van de Zonneclan zat in kleermakerszit tegen een omgevallen boomstam, met een uitdrukking van stoïcijnse rust op zijn gezicht. Vanaf de andere kant van het vuur wierp Reika hem een geïrriteerde blik toe. De armen van de edelman waren in verband gewikkeld, en stroken bloederige stof piepten onder

zijn mantel uit, herinneringen aan onze laatste vreselijke strijd. Hij zou niet rond moeten lopen, had Reika eerder die avond gemopperd. Hij zou rust moeten nemen, voordat hij de wonden weer open zou scheuren die ze zo zorgvuldig had gehecht. Daisuke hield echter vol dat het prima met hem ging. Zelfs nu zijn ooit zo prachtige kimono gescheurd en vies was, zijn huid bleek zag en zijn lange, zilverwitte haar slap op zijn rug hing, straalde hij waardigheid en elegantie uit.

‘Ja,’ bevestigde meester Jiro. ‘Hirotaka wilde wraak nemen op de *oni* die al zijn dierbaren had gedood. Hij wilde de demon niet alleen vernietigen, maar hem ook laten lijden, hem pijn en woede en machteloosheid laten voelen. Hij kreeg wat hij wilde. Niet lang nadat hij de draak had opgeroepen, ging Kage Hirotaka het gevecht aan met Hakaimono en hij slaagde er na een lange bloederige strijd in om de demon te doden. Maar in plaats van de oni terug te sturen naar Jigoku, sloot Hirotaka zijn ziel op in de kling van het zwaard, waar hij voor altijd gevangen zou zijn.

‘Helaas,’ vervolgde meester Jiro, ‘was dat het begin van de ondergang van de Kage. De demon dreef Hirotaka tot waanzin. Hij nam geen bezit van hem – misschien was zijn invloed nog te zwak, of misschien wist hij nog niet dat hij tot zoiets in staat was. Maar beetje bij beetje brak hij Hirotaka’s vastberadenheid en gebruikte hij diens nasmeulende woede en verdriet om hem te overweldigen. Tot Hirotaka zichzelf op een avond eindelijk verloor en de koers van de Kage voor altijd verlegde.’

Daisuke richtte zich op, en begrip verspreidde zich over zijn gezicht. ‘Het bloedbad bij kasteel Hakumei,’ zei hij, kijkend naar de priester. ‘Het mislukte verdrag tussen de Hino en de Kage.’

‘Ik zie dat jij je geschiedenis kent.’ Meester Jiro knikte goedkeurend. ‘Ja, Taiyo-san, je hebt gelijk. De volgende lente was er een bijeenkomst van de leiders van de Vuurclan en de Schaduwclan, om een huwelijk tussen de twee families te bespreken. De rivaliteit tussen de Hino en de Kage was op haar hoogtepunt, en als ze niet tot een akkoord konden komen, lag een oorlog op de loer. Het verdrag is er nooit gekomen.

Terwijl buiten een tyfoon raasde, verscheen Kage Hirotaka in een kamer vol met ongewapende diplomaten en hoflieden en hij vermoordde ieder lid van de Vuurclan. Geen enkele Hino heeft die avond overleefd.’

‘Dat was het begin van de tweede Grote Oorlog,’ verklaarde Daisuke. ‘Na het bloedbad bij kasteel Hakumei besloten de Hino om de Kage te vernietigen, en ze wisten de Aardeclan en de Windclan over te halen zich aan hun zijde te scharen. De Kage vroegen op hun beurt de Waterclan, de Luchtclan en de Maanclan om hulp, en de daaropvolgende oorlog duurde bijna tweehonderd jaar.’

‘En die betekende bijna het einde van de Kage.’ Meester Jiro knikte weer. ‘Omdat een man met haat in zijn hart een wens deed op de Draakenrol en daarmee zonder het te weten een demon uitnodigde in zijn ziel.’

‘Dat is het verhaal van Kamigoroshi en het gebed van de draak.’ Meester Jiro blies een lange krul rook uit die boven mijn hoofd weg kringelde. ‘Nu weten jullie hoe het zwaard is gecreëerd, en hoe de wens van de draak, hoe goed bedoeld ook, rampspoed en ellende over het rijk afriep.’

‘Daarom is de rol in stukken verdeeld,’ zei Reika. De tempelmaagd zat ook in kleermakerszit op de grond, met de wijde witte mouwen van haar *haori* tegen haar borst gevouwen. Chu en Ko, een stel kleine honden die eigenlijk *komainu* – tempelbewakers – waren, lagen opgekruld op haar schoot, duttend op de rode *hakamabroek*. ‘Niemand kent de exacte details, maar men zegt dat een raad van *kami*, *yokai* en monniken tijdens de voortrazende oorlog bijeenkwam om te bespreken wat er met het drakengebed moest gebeuren. Ze besloten om de rol in stukken op te delen en de verschillende delen door heel Iwagoto te verspreiden, zodat er nooit meer zo’n catastrofale wens kon worden uitgesproken.’ Reika perste haar lippen open. ‘Het was de juiste beslissing. De rol heeft veel te veel macht om hem aan een enkele persoon toe te vertrouwen. Kijk naar de chaos en de vernietiging die hij in dit tijdperk al heeft aangericht, en de draak is nog niet eens opgeroepen.’

Aan de andere kant van het vuur snoof Okame. ‘Als de rol zo gevaar-

lijk is, waarom vernietigen we hem dan niet?’ vroeg hij schouderophalend. ‘Dat lijkt me een gemakkelijke oplossing. Gooi het ding in het vuur, dan zijn we ervanaf.’

‘Zo simpel is het niet,’ zei Reika. ‘Dat is al eerder geprobeerd. Maar het drakengebed is een heilig relikwie, een geschenk – of een vloek, als je het zo wilt bekijken – van de Voorbode van Verandering in eigen persoon. Net als Kamigoroshi kun je het drakengebed niet zomaar vernietigen; dan zal het gewoon opnieuw ergens opduiken. Altijd op een plek waar het niet alleen ontdekt zal worden, maar ook door iemand die niet zal aarzelen om de draak op te roepen en een wens te doen.’ De *miko* kneep haar ogen samen. ‘De rol wil gevonden worden, Okame-san. Daarom is hij zo gevaarlijk. Als we hem nu vernietigen, dan zou hij opnieuw kunnen verschijnen, in de handen van de mensen bij wie we hem vandaan proberen te houden.’

Okame kreunde. ‘Dit is waarom ik magie niet vertrouw,’ mompelde hij. ‘Levenloze voorwerpen als zwaarden en rollen horen niet gevonden te willen worden. Ze horen helemaal niks te willen. Hoe irritant zou het zijn als mijn sandalen besloten dat ze me niet meer wilden dragen en in het bos verdwenen?’ Zijn scherpe, zwarte ogen schoten naar mij. ‘Haal je niets in het hoofd, Yumeko-chan.’

Ik moest giechelen om het idee, maar al snel werd ik weer ernstig. ‘Wat is er met Hirotaka gebeurd?’ vroeg ik me hardop af, en ik keek naar meester Jiro. ‘Heeft hij Hakaimono ooit weer in zijn macht gekregen?’

De priester schudde zijn hoofd. ‘Kage Hirotaka is lang voor het eind van de oorlog gevangengenomen en geëxecuteerd door zijn clan,’ antwoordde hij. ‘Tegen die tijd was hij al te ver heen, en zijn wandaden waren te gruwelijk, om nog hoop te koesteren op verlossing. Kamigoroshi, of het vervloekte zwaard van de Kage, zoals het bekend kwam te staan, werd achter slot en grendel opgeborgen en verdween zes eeuwen lang uit de geschiedenis. Zulke relikwieën van het kwaad kunnen echter niet eeuwig verborgen blijven. Vierhonderd jaar geleden verscheen het weer, tegelijk met de komst van Genno, de demonenmees-

ter. Hakaimono ontsnapte toen aan het zwaard en nam bezit van zijn drager. Het is onduidelijk of Genno verantwoordelijk was voor de vrijlating van de demon, of dat Hakaimono gewoon gebruikmaakte van de chaos die de opstand met zich meebracht. Hoe het ook zij, Kamigoroshi hakte opnieuw een bloederig pad door de geschiedenis, tot de bloedmagiër en zijn opstand werden onderdrukt.’

‘Na Genno’s dood,’ vervolgde meester Jiro, ‘viel zijn leger van demonen en yokai uiteen, en het land bleef achter in chaos. Kamigoroshi verdween opnieuw een tijd, maar toen verscheen de eerste demonendoder van de Kage, die in staat was om het vervloekte zwaard te hanteleren zonder direct ten prooi te vallen aan Hakaimono.’ Hij schudde zijn hoofd en blies een wolkje rook uit. ‘Het is onbekend hoe de Schaduwclan zijn demonendoders traint om hun ziel tegen de invloed van de demon te beschermen, maar de Kage hebben zich altijd gevaarlijk dicht bij de duisternis begeven, in het besef dat ze het noodlot tartten. En nu zijn ze opnieuw begonnen. Hakaimono is vrijgelaten, en het land zal niet veilig zijn tot Kage Tatsumi is gedood en de demon weer is opgesloten in het zwaard.’

Ik ging rechtop zitten en keek boven het vuur naar meester Jiro. ‘Gedood?’ herhaalde ik geschokt, terwijl de trieste blik van de priester de mijne ontmoette. ‘Maar... Tatsumi-san dan? Ik weet dat hij hiertegen vecht. Kunnen we hem niet redden, hem terugbrengen?’

Ik voelde me ziek, alsof een molensteen op mijn ingewanden drukte. Ik had de kille, emotionele demonendoder ontmoet toen een horde demonen geleid door de vreselijke oni Yaburama mijn thuis had aangevallen, de Tempel van de Fluisterwind, en ik gedwongen was om te vluchten terwijl alle monniken werden afgeslacht. Ik had Tatsumi overgehaald om me naar de hoofdstad te vergezellen om meester Jiro te vinden, de enige persoon die wist waar de Tempel van de Stalen Veer verborgen lag – de tempel waar een deel verstopt was van het object waar iedereen naar zocht.

De Drakenrol. Datgene waarmee de Grote Kami kon worden opgeroepen om de hartenwens van de drager te vervullen. Het voorwerp

waar iedereen wanhopig naar op zoek was, waarvoor men bereid was te doden. Inclusief Tatsumi. De leider van zijn clan had hem eropuit gestuurd om de rol te bemachtigen, en hij zou zich nergens door hebben laten weerhouden om hem in handen te krijgen.

Bij onze eerste ontmoeting had ik de demonendoder een klein leugentje verteld: ik had gezegd dat ik de rol niet in mijn bezit had, maar dat ik Tatsumi naar de plek kon brengen waar een deel ervan was verstopt – de Tempel van de Stalen Veer. Wat Tatsumi niet wist, was dat ik een ander deel van de rol bij me droeg, verstopt in de *furoshiki* die rond mijn schouders was gebonden. Misschien maakte dat me tot een bedriegster, maar als Tatsumi op dat moment had geweten dat ik een deel van de rol in mijn bezit had, dan zou hij me hebben gedood en de rol naar zijn *daimyo* hebben gebracht. En ik had meester Isao beloofd dat ik mijn deel van het gebed koste wat kost zou beschermen. Het was mijn grootste geheim, tenminste... naast het feit dat ik half *kitsune* ben.

Kage Tatsumi had echter zijn eigen geheimen. En het grootste geheim was Hakaimono, de geest van de oni die in zijn zwaard woonde en voortdurend probeerde hem de macht uit handen te nemen. Tijdens het laatste gevecht met Yaburama had de demon in het zwaard de demonendoder eindelijk weten te overweldigen, en Kage Tatsumi was niet langer de zwijgzame, ernstige strijder die ik tijdens onze reis had leren kennen. Weg was de onbevreesde, pragmatische jongen, die geen zelfbewustzijn bezat omdat zijn leven in dienst stond van zijn clan. Die kil en onvriendelijk en afstandelijk was, tot je ontdekte dat zijn plicht als de drager van Kamigoroshi hem belette een band met mensen aan te gaan. Die werd geleid door het besef dat hij te allen tijde de touwtjes in handen moest houden, omdat een demon anders bezit van hem zou nemen.

En nu was dat gebeurd. Kage Tatsumi was bezeten door de gruwelijke, kwaadaardige Hakaimono, en ik had geen idee hoe we hem terug moesten brengen.

‘Er moet een andere manier zijn,’ hield ik vol. ‘Een ritueel, een uitdrijving. U bent een priester, toch? Kunt u Hakaimono niet uitdrijven, hem dwingen Tatsumi-san te verlaten?’

Meester Jiro schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me, Yumeko-chan,’ zei hij. ‘Als het om een normale demon ging, een *yurei*, of zelfs de geest van een *tanuki*, dan zou dat kunnen. Maar Hakaimono is geen gewone demon. Hij is een van de vier grote generaals van Jigoku, een van de sterkste oni die ooit hebben bestaan. Als het mogelijk was om de drager van het zwaard te bevrijden, zouden de Kage wel een manier hebben gevonden, en ik ben slechts één nietige priester.’ Hij maakte een hulpeloos gebaar met zijn gerimpelde hand. ‘In het verleden kwamen er hele legers aan te pas om Hakaimono te verslaan, en evenzogoed liet hij een spoor van lijken en vernieling achter voordat er een eind kwam aan zijn razernij.’

‘We kunnen ons niet druk maken om de demonendoder,’ zei Reika resoluut. ‘We moeten ons deel van de rol naar de Tempel van de Stalen Veer brengen. De Kage moeten zelf maar zien wat ze met hem doen, of met datgene wat er van hem geworden is.’ Bij het zien van de afschuw op mijn gezicht werden haar ogen zachter, hoewel haar stem hard bleef. ‘Het spijt me, Yumeko-chan. Ik weet dat je tijdens jullie reis een hechte band met Kage-san hebt gekregen, maar we kunnen geen tijd verspillen aan het jagen op een oni. Het beschermen van de rol is nu veel belangrijker.’ Ze wees naar mijn furoshiki. ‘Alle ellende waarmee we ons nu geconfronteerd zien – Hakaimono, Kamigoroshi, de demonen, de bloedheks, de bezeten demonendoder – is te wijten aan dat vervloekte stuk papier. De mensheid heeft bewezen dat zij niet vertrouwd kan worden met een voorwerp dat de macht bezit om de wereld te veranderen. We moeten de rol naar de Tempel van de Stalen Veer brengen en ervoor zorgen dat de draak in dit tijdperk niet kan worden opgeroepen. Dat is het enige wat ertoe doet.’

‘Wacht eens even.’ Okame richtte zich fronsend op. ‘Ik geef toe dat die Kage behoorlijk angstaanjagend kan zijn, en dat hij weleens heeft bedreigd om me te doden, en dat hij de persoonlijkheid heeft van een arrogante rots...’ Reika keek hem ongeduldig aan, en hij ging snel verder. ‘Maar dat betekent niet dat we iemand in de steek moeten laten die samen met ons tegen een bloedheks en een demonenleger heeft gevochten. Hoe weten we dat hij niet gered kan worden?’

‘Wat stel jij dan voor, ronin?’ snauwde Reika. ‘Dat we in het hele rijk naar Hakaimono gaan zoeken? We weten niet eens waar hij is, en er zijn ook nog andere wezens op zoek naar de Drakenrol. En stel dát we hem vinden, wat dan? Een uitdrijving? Geen enkele sterveling is ooit sterk genoeg geweest om Hakaimono te verdrijven wanneer hij de macht eenmaal had overgenomen.’

‘Ik snap het,’ vuurde Okame terug. ‘Dus jóúw oplossing is om de krankzinnig machtige oni te negeren en te hopen dat hij iemand anders gaat lastigvallen.’

‘Nee, Okame-san. Reika... Reika heeft gelijk.’ Mijn stem klonk verstikt, en de tranen stonden in mijn ogen. Het voelde alsof er in mijn binnenste een spiegel was gebarsten en de scherven in mijn ingewanden staken. Ik slikte moeizaam en ging verder, hoe vreselijk ik het ook vond. ‘Het is belangrijker dat we de rol naar de tempel brengen,’ fluisterde ik. ‘Het drakengebied is aan mij toevertrouwd, en iedereen in mijn tempel is gestorven om het te beschermen. Ik moet afmaken waar ik aan ben begonnen, wat ik aan meester Isao heb beloofd.’

Maar,’ ging ik verder, toen er een sombere stilte viel, ‘dat betekent niet dat ik Tatsumi in de steek laat. Wanneer we dit hebben volbracht, wanneer we de rol hebben afgeleverd bij de Tempel van de Stalen Veer, ga ik op zoek naar Hakaimono en zorg ik dat hij weer wordt opgesloten in het zwaard.’

‘*Nani?*’ De tempelmaagd klonk ongelovig. ‘In je eentje? Je bent geen partij voor Hakaimono, Yumeko-chan.’

‘Dat weet ik,’ zei ik. Rillend dacht ik terug aan de angstaanjagende gedaante van Hakaimono. Aan zijn bloedrode ogen, waarin ik niets terugzag van Tatsumi. ‘Maar Tatsumi is sterk,’ ging ik verder, terwijl de tempelmaagd haar voorhoofd fronste. ‘Hij vecht al bijna zijn hele leven tegen de demon. Ik weiger hem over te leveren aan de genade van Hakaimono. Ik moet proberen hem te redden.’

‘Vergeef me, Yumeko-san,’ klonk de stem van Taiyo Daisuke. ‘Maar er is iets wat ik nog niet begrijp.’ Hij ging in een andere houding zitten en fixeerde zijn scherpe, intelligente blik op mij. ‘Je bent kitsune,’ zei

hij. Hoewel er geen beschuldiging in zijn stem doorklonk, voelde het toch alsof iemand een koude speer in mijn buik stak. ‘Waarom maak je je zo druk om de demonendoder?’

Ik slikte. In het gevecht met Satomi’s demonen was mijn ware aard aan het licht gekomen en had iedereen gezien dat ik half yokai ben. Reika had het al geweten, maar Okame en Daisuke waren geschokt geweest toen ik plotseling was verschenen met vossenoren en een staart. In aanmerking genomen dat mijn volbloed familieleden bekendstonden als bedriegers en herrieschoppers, hadden ze opmerkelijk goed op de openbaring gereageerd. Evenzogoed was ik kitsune; ze mochten dan wel accepteren dat ik niet gevaarlijk was, maar ik was nog steeds yokai, iets wat ze niet begrepen. Ik kon het de edelman niet kwalijk nemen dat hij zijn vraagtekens zette bij mijn motieven. Ik zou gewoon extra hard moeten werken om te bewijzen dat ik nog steeds de Yumeko was die ze altijd hadden gekend, staart of geen staart.

‘Tatsumi heeft mijn leven gered,’ vertelde ik aan Daisuke. ‘We hebben allebei een belofte gedaan. Jullie begrijpen het niet, jullie hebben Hakaimono niet gehoord...’ Mijn stem haperde toen ik terugsloot op de tartende opmerkingen van de demon, zijn sadistische vermaak toen hij me had verteld dat Tatsumi alles wat er gebeurde, kon horen en zien. ‘Tatsumi lijdt,’ fluisterde ik. ‘Ik kan Hakaimono niet laten winnen. Als ik de rol naar de tempel heb gebracht, ga ik op zoek naar Tatsumi en de Eerste Oni. Jullie hoeven niet mee te gaan,’ voegde ik eraan toe, en ik keek de anderen een voor een aan. ‘Ik weet dat het redden van Tatsumi niet bij het plan hoort. Als we de tempel hebben bereikt en de rol veilig is, kunnen we ieder onze eigen weg gaan, als jullie dat willen.’

Aan de andere kant van het vuur slaakte Okame een diepe zucht en hij streek met zijn hand door zijn haar. ‘Dat gaat dus niet werken,’ stelde hij vast. ‘Als jij achter de demonendoder aan gaat, Yumeko-chan, dan weet je best dat ik met je meega. Niet dat ik die vent erg mag, maar hij is heel handig in het doormidden hakken van dingen die ons willen opeten.’ Hij haalde zijn schouders op en grijnsde wrang. ‘Bovendien,

als hij er niet is, wie moet ik dan lastigvallen? Taiyo-san kan gewoon niet datzelfde ik-ga-je-vermoorden-gezicht trekken.'

Ik glimlachte, en opluchting verwarmde mijn binnenste als thee op een kille avond. '*Arigatou*, Okame-san.'

Daisuke staaarde met gefronste wenkbrauwen naar het zwaard in zijn schoot. 'Ik kon Kage-san niet beschermen toen hij met Yaburama vocht,' zei hij, en hij legde zijn hand op de gelakte schede van het zwaard. 'Ik had gezworen hem in leven te houden terwijl Yumeko-san haar taak volbracht, zodat ik kon duelleren met de drager van Kami-goroshi. Ik heb gefaald, en als Kage Tatsumi wordt gedood, zal ons duel nooit plaatsvinden.' Hij kneep zijn ogen samen en keek op naar mij. 'Mijn zwaard staat tot je beschikking, Yumeko-san. Ik zal mijn mislukking uit het verleden goedmaken, en wanneer de demon terug is gedreven in het zwaard, zal Kage-san vrij zijn om zoals beloofd met mij te duelleren.'

'*Baka.*' Reika snoof, en de twee honden op haar schoot hieven hun kop. 'Jullie allemaal. Jullie praten over het redden van de demonendoder alsof het een eitje is om een oni te verslaan. Herinneren jullie je Yaburama nog? En hoe weinig het scheelde of hij had jullie allemaal gedood? Hakaimono is nog veel erger. Maar belangrijker nog...' Ze keek met felle donkere ogen naar mij. 'Zelfs als het je lukt om Hakaimono te vinden zonder dat hij je aan reepjes scheurt, hoe denk je die demonendoder van je te kunnen redden, kitsune? Ben je een priesteres? Kun je een demon uitdrijven? Bezit je spirituele magie die sterk genoeg is om Hakaimono niet alleen uit het lichaam van de demonendoder te verbannen, maar hem ook lang genoeg vast te binden om het ritueel uit te voeren? Want zo niet, dan heeft hij je al gedood voordat je dichtbij genoeg kunt komen om iets te proberen. Heb je daar allemaal wel over nagedacht?' Ze kneep haar ogen samen. 'Weet je überhaupt wel wat er komt kijken bij het uitdrijven van een demon? Of denk je dat de trucjes en de illusies van een kitsune effect zullen hebben op een eeuwenoude oni als Hakaimono?'

Ik legde mijn oren plat in reactie op de venijnige woorden en de

boze toon van de miko. ‘Waarom ga je zo tegen me tekeer, Reika-san?’ vroeg ik. ‘Ik ga pas achter Tatsumi aan nadat ik de rol naar de Tempel van de Stalen Veer heb gebracht. Dat wil je toch?’

‘Natuurlijk! Alleen...’ Reika blies haar adem scherp uit. ‘Je kunt niet zomaar achter Hakaimono aan gaan en hopen dat het goed afloopt, kitsune,’ zei ze. ‘Zeker als je geen echte wapens hebt om tegen hem te gebruiken. Het enige wat je dan doet, is je leven vergooien, en dat valt niet zo goed bij diegenen onder ons die hun uiterste best hebben gedaan om je te beschermen!’

‘Reika-san.’ De stem van meester Jiro was zacht, een vriendelijke terechtwijzing, en de tempelmaagd bond in, hoewel het donkere vuur in haar ogen niet doofde. Met een zucht legde de oude priester zijn pijp neer en hij keek naar mij.

‘Yumeko-chan,’ begon hij met zijn kalme, onverstoorbare stem. ‘Wat je voorstelt is niet alleen heel gevaarlijk, maar het is ook nooit eerder gedaan. Een oni uitdrijven, zeker een machtige oni als Hakaimono, is niet te vergelijken met de verbanning van de geest van een kwaadaardige tanuki of kitsune. Het is iets heel anders dan iemand verlossen van *kitsune-tsuki*. Ik neem aan dat je weet waar ik het over heb.’

Ik knikte. Kitsune-tsuki was vossenbezetenheid, iets waar mijn meest kwaadaardige volbloed familieleden, de *nogitsune*, veel plezier aan beleefden. Hun geesten konden een persoon binnendringen en zijn lichaam overnemen, hem van binnenuit sturen. Wat ze die persoon precies lieten doen, hing van de *nogitsune* af, maar grotendeels waren het zieke, verdorven handelingen die bedoeld waren om de vos te vermaken. Tijdens mijn opleiding in de Tempel van de Fluisterwind had Denga me een avond lang over kitsune-tsuki onderwezen, en de rest van de nacht had ik me afwisselend doodsbang en misselijk gevoeld. Wat, zo vermoedde ik, precies de bedoeling was geweest.

Meester Jiro tikte met het uiteinde van zijn pijp tegen een kei om de as eruit te kloppen. ‘Hakaimono is geen kitsune-geest, Yumeko-chan,’ verklaarde hij. ‘Hij is helemaal geen geest, tanuki, of iets anders wat kan worden uitgedreven met woorden of pijn of wilskracht. Hij is een oni,

mogelijk de sterkste oni die Jigoku ooit heeft voortgebracht. Wat er ook van de ziel van de demonendoder is geworden, het is diep opgesloten in Hakaimono, en geen priester of bloedmagiër in de geschiedenis van Iwagoto is er ooit in geslaagd om met zijn eigen wil die van de Eerste Oni te bedwingen. Als je besluit het tegen Hakaimono op te nemen, is de kans groot dat jij, en iedereen om je heen, zal sterven.'

Ik slikte moeizaam. 'Dat begrijp ik, meester Jiro,' zei ik. 'En het geeft niet. U en Reika hoeven niet mee te gaan.'

'Dat bedoel ik niet, Yumeko-chan.' Meester Jiro zuchtte en stopte zijn pijp in zijn *obi*. 'Een geest verbannen uit een bezeten lichaam is zwaar en gevaarlijk,' zei hij, 'zowel voor degene die het ritueel uitvoert als voor het slachtoffer. Om kans te maken tegen zo'n sterke oni moeten we op één lijn zitten. Ik ben bereid het risico te accepteren -'

'Meester Jiro -' begon Reika op geschokte toon, maar de priester legde haar het zwijgen op door zijn hand omhoog te houden.

'Ik ben bereid te helpen,' ging de priester verder, 'maar om een poging tot uitdrijving te doen, moeten we de demon eerst binden, zodat hij niet kan ontsnappen en ons kan doden. Er mag geen twijfel zijn, geen tweedracht tussen ons.' Hij keek ons stuk voor stuk ernstig aan. 'We mogen de Eerste Oni niet onderschatten. Als we falen, dan zal Hakaimono ons allemaal doden. We moeten het dus volledig eens zijn. Is dit werkelijk het pad dat we willen inslaan?'

Alle ogen waren nu op mij gericht, alsof mijn antwoord de beslissing van de anderen zou bepalen. Heel even aarzelde ik, terwijl het gewicht van mijn besluit als een zware winterdeken op me neerdaalde. Deed ik hier juist aan? Mijn metgezellen waren bereid me te helpen, maar tegen welke prijs? Volgens meester Jiro kon het heel goed onmogelijk blijken om de demon uit te drijven. Als we achter Tatsumi aan zouden gaan, zou ik de levens van de anderen in gevaar brengen. De confrontatie met Hakaimono zou ons allemaal het leven kunnen kosten.

Maar ik dacht terug aan de avond waarop ik had opgetreden voor de keizer van Iwagoto, aan de bezorgdheid en de wanhoop in Tatsumi's ogen, omdat hij bang was geweest dat ik als een bedrieger zou worden

ontmaskerd en zou worden geëxecuteerd. Ik wist nog hoe hij me bijna had aangeraakt, zijn hand slechts een ademtocht bij mijn gezicht vandaan, terwijl hij eerder ieder lichamelijk contact zorgvuldig had gemeden, alsof hij verwachtte dat het pijn zou doen. Ik wist dat ik hem niet gevangen kon laten zitten in het monster dat hij was geworden – zeker niet nadat Hakaimono triomfantelijk had verteld dat Tatsumi alles kon zien en horen wat er om hem heen gebeurde, en niets kon doen om het tegen te houden.

‘Ik weet het zeker,’ zei ik resoluut, de gefrustreerde zucht van de tempelmaagd negerend. ‘Zelfs als het onmogelijk is, zelfs als Hakaimono me doodt... moet ik het proberen. Het spijt me, Reika-san, ik weet dat het gevaarlijk is, maar ik kan hem niet aan zijn lot overlaten. Als er ook maar de kleinste kans is om Tatsumi te redden, moet ik die aangrijpen. Maar ik zweer dat ik eerst de rol naar de tempel zal brengen. Daar hoeft je je geen zorgen om te maken.’

Reika wreef met een berustend, geïrriteerd gebaar over haar voorhoofd. ‘Alsof het afleveren van de rol zo’n simpel klusje is,’ zei ze met een zucht.

‘Nou, dat is dan geregeld.’ Okame stond op en strekte zijn lange, pezige armen, alsof hij het gesprek zat was en in beweging wilde komen. ‘Morgenochtend brengen we de Drakenrol naar de Tempel van de Stalen Veer en behoeden we het rijk voor een plaag van onheil en duisternis. Daarna speuren we Hakaimono op om de drakendoder te redden en het rijk te behoeden voor een plaag van onheil en duisternis.’ Hij snoof en schudde zijn hoofd. ‘Dat is heel wat onheil en duisternis waar we mee moeten afrekenen. Ik durf te wedden dat het leven daarna een saaie bedoening zal zijn.’

‘Onwaarschijnlijk,’ mompelde Reika. ‘Dikke kans dat we dan allemaal dood zijn.’

Okame negeerde haar. ‘Ik hou als eerste de wacht,’ kondigde hij aan, en hij sprong soepel op een laaghangende tak. ‘Gaan jullie maar slapen, en maak je geen zorgen – als ik bandieten zie, zullen ze dood zijn voordat ze doorhebben wat ze overkomt.’

‘Niet hebberig zijn, Okame-san,’ zei Daisuke, en de ronin wachtte even, met zijn hand op de volgende tak. ‘Als je eerloze schurken ziet die ons proberen te besluipen, geef me dan een seintje, zodat ik overeind kan komen om ze te begroeten. En als je Hakaimono zelf ziet, onthoud dan dat Kage-san me een duel heeft beloofd. Ik verzoek je om me die zeer glorieuze strijd niet te ontnemen.’

‘O, maak je geen zorgen, Taiyo-san. Als ik een oni zie die ons probeert te besluipen, hoort het hele bos me schreeuwen.’

Hij wierp ons een laatste grijns toe en verdween in de takken. Terwijl de edelman tegen de boomstam leunde en Reika haar handen in de mouwen van haar haori stopte, keek ik om me heen op zoek naar een goede plek om te gaan liggen. Ik had geen deken of kussen, en ondanks de nazomer was de nacht kil, zo dicht bij de bergen van de Luchtclan. Gelukkig was mijn rood-witte *onmyojimantel* zwaar en de stof lekker warm. Ik ging op een stapel droge bladeren liggen, luisterde naar het krassen van een uil en het geritsel van een heleboel kleine wezentjes om me heen, en probeerde niet te veel aan Hakaimono te denken. Hoe sterk hij was. Dat ik geen idee had wat wij vijven konden uitrichten tegen een eeuwenoude oni, laat staan hoe we hem uit Tatsumi moesten verdrijven. En dat een tamelijk groot deel van mij doodsangst voelde bij het idee het opnieuw tegen hem te moeten opnemen.

‘Hallo, kleine dromer.’

De onbekende stem was diep en lyrisch en liefkoosde mijn oren als een lied. Knipperend met mijn ogen keek ik op en ik zag dat ik me in een bamboebosje bevond, waar het wemelde van de groengele vuurvliegjes die als drijvende sterren tussen de staken zweefden. De aarde onder mijn poten voelde koel en zacht aan, en nog geen meter verderop lag een kleine vijver, die glom in het maanlicht. Toen ik in het water keek, staarden gouden ogen in een harig gezicht terug. Oren met zwarte puntjes tekenden zich af tegen het donker.

Een zacht gegriinnik liet de staken van de bamboe trillen. ‘Ik zit niet in de vijver, kleintje.’